

COMMUNICATION SPECIFICITIES IN REGIONAL DIALECTS: A COMPARATIVE STUDY OF THE DIALECTS OF NUWARAKALAVIYA AND RUHUNAD Abeysinghe¹**Abstract**

Language is the primary tool of communication. In addition to language, humans use signs and symbols for communication; however, language remains the main means by which subtle sensations, feelings and information are conveyed in human life. The aim of this study is to examine the importance of regional dialects in communication. The research problem focuses on identifying the specific communicative features present in regional dialects. In this study, the words used in the dialects of Nuwarakalaviya and Ruhuna were analyzed based on five main criteria Terms used to indicate kinship, Words related to animals found in henna farming/agriculture, Vocabulary associated with nature, Terminology related to food culture and Similarities found in applications used for interpersonal communication. Words used to express kinship can be extensively observed within Sinhala culture. In terms of kinship, the dialects of Nuwarakalaviya and Ruhuna reveal both words that are similar in meaning but differ in usage, as well as words that differ in both meaning and usage. Beyond the general terms used to describe animals in henna farming/agriculture, the terminology found in the Nuwarakalaviya and Ruhuna dialects reflects a strong sense of regional identity. While terms related to nature tend to share similar meanings in common usage, they more closely align with the usage found in Nuwarakalaviya. It can be concluded that there is a strong semantic and lexical resemblance between commonly used food-related terms and those found in the Ruhuna dialect.

Key words - Nuwarakalaviya dialect, regional dialect, language, Ruhuna dialect, communication¹Department of Humanities, Rajarata University of Sri LankaEmail: deepthika@ssh.rjt.ac.lk<https://orcid.org/0009-0002-8761-0807>

Proceeding of the 3rd Desk Research Conference – DRC 2025 © 2025 by [The Library, University of Kelaniya, Sri Lanka](#) is licensed under [CC BY-SA 4.0](#)

Received date: 25.04.2025

Accepted date: 22.10.2024

Print Publishing Date: 31.10.2025

Web Publishing Date: 31.10.2025

ප්‍රාදේශීය ජන වහර තුළ හඳුනාගත හැකි සන්නිවේදන විශේෂතා : නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ජන වහර පිළිබඳ කෙරෙන සංසන්දනාත්මක අධ්‍යයනයකි

ඩී. අබේසිංහ

සාරසංක්ෂේපය

භාෂාව සන්නිවේදනයේ ප්‍රධාන මෙවලමයි. සන්නිවේදනය පිණිස භාෂාවට අමතරව මානවයා සංඥා සංකේත භාවිත කළත් මිනිස් ජීවිතයේ සියුම් සංවේදනා මෙන් ම ඉසියුම් හැඟීම් සහ තොරතුරු සන්නිවේදනය පිණිස යොදාගන්නා ප්‍රධානතම සන්නිවේදනකාරකය වන්නේ භාෂාව යි. ප්‍රාදේශීය ජන වහර සන්නිවේදනය සඳහා වැදගත් වන්නේ කවරාකාරයෙන් ද යන්න විමසා බැලීම අධ්‍යයන අරමුණයි. ප්‍රාදේශීය ජන වහර තුළ කවර සන්නිවේදන විශේෂතා පවතින්නේ ද යන්න මෙහි පර්යේෂණ ගැටලුවයි. නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ජන වහර තුළ භාවිතය පිණිස යොදාගන්නා පද ප්‍රධාන නිර්ණායක 05ක් ඔස්සේ මෙහි දී අන්තර්ගත විෂය විශ්ලේෂණයට ලක් කෙරුණි. ඒ අනුව මෙම ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර ද්විත්වයෙහි එන ඥාතීත්වය හැඟවීමට භාවිත පද, හේන් ගොවිතැන/ කෘෂිකර්මයේ දී හමුවන සතුන්, සොබාදහම හා සම්බන්ධ පද, ආහාර සංස්කෘතියට අදාළ යෙදුම් සහ පුද්ගලාන්තර සන්නිවේදනය සඳහා භාවිත යෙදුම්වල දක්නට ලැබෙන සම විසමතා අතර පවතින සමරූපීතා සහ අසමරූපීතා මොනවා ද යන්න වෙන් වෙන් වශයෙන් විශ්ලේෂණයට ලක් කොට ඇත. සිංහල සංස්කෘතිය තුළ ඥාති සබඳතා පැවැත්වීම සඳහා වහරන පද බහුලව හඳුනාගත හැකි ය. ඥාතීත්වය හැඟවීම පිණිස නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ භාවිත යෙදුම් අතර අර්ථයෙන් සමාන වුව ද ව්‍යවහාරයෙන් එකිනෙකට පරස්පර වදන් ද අර්ථයෙන් හා ව්‍යවහාරය යන අංශ ද්විත්වයෙන් ම එකිනෙකට වෙනස් පද ද හඳුනාගත හැකි ය. හේන් ගොවිතැනේ දී/ කෘෂිකර්මාන්තයේ දී හමුවන සතුන් හැඳින්වීමට භාවිත පදවල පොදු ව්‍යවහාරයෙන් ඔබ්බට ගොස් නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ව්‍යවහාර වන පද ප්‍රාදේශීය අන්‍යතාව පිළිබිඹු කරයි. සොබාදහම හා සම්බන්ධ පදවල පොදු ව්‍යවහාරයේ අර්ථය හා නුවරකලාවියේ භාවිත පදවල බොහෝ දුරට සමාන බවක් පෙන්නුම් කෙරේ. ආහාර සංස්කෘතියට අදාළ යෙදුම්වල පොදු ව්‍යවහාරය හා රුහුණේ ව්‍යවහාරය අතර අර්ථමය හා වචනමය වශයෙන් ද ඉතා සමීප ස්වභාවයක් පවතින බව මෙහි දී නිගමනය කළ හැකි ය.

සුමුඛ පද : නුවරකලාවියේ ජන වහර, ප්‍රාදේශීය ජන වහර, භාෂාව, රුහුණේ ජන වහර, සන්නිවේදනය

හැඳින්වීම

භාෂාව ප්‍රධාන සන්නිවේදන කාරකය වේ. කවර භාෂක සමාජයක වුව ද ජීවත්වන මිනිසුන් සන්නිවේදනය සඳහා භාෂාව යොදා ගනියි. සන්නිවේදනයට අමතරව භාෂාව මගින් එකී භාෂක සමාජයෙහි ක්‍රියාකාරීත්වය හා පැවැත්ම උදෙසා ඉටු කරනු ලබන කාර්යයන් බොහොමයකි. මෙම කාර්යයන් අතර සමරූපීතාවක් පැවතිය ද එකී කාර්යයන් ඉටු කරනු පිණිස ගොඩනැගී ඇති භාෂා ව්‍යවහාරය සමාජයෙන් සමාජයට මෙන් ම ප්‍රදේශයෙන් ප්‍රදේශයට ද වෙනස් ස්වරූපයක් ගනියි. භාෂාවේ පවතින මෙම විවිධත්වය හේතු කොට ගෙන පොදු භාෂා කුලකය තුළ උපභාෂා ප්‍රභේදනයක් හඳුනාගත හැකි ය. ඒ අනුව උෟව ජන වහර, දිගාමඩුලු ජන වහර, පානම ජන වහර, උඩරට ජන වහර, සතර කොරළයේ ජන වහර, සබරගමුව ජන වහර, හත් කොරළේ ජන වහර, වන්නියේ ජන වහර, නුවරකලාවියේ ජන වහර, රුහුණු ජන වහර හා බස්නාහිර ජන වහර යනා දී වශයෙන් සිංහල භාෂාව තුළ උපභාෂක සමාජ සමූහයක් දක්නට ලැබේ. ඒ අනුව මෙම ප්‍රාදේශීය ජන වහර තුළ හඳුනාගත හැකි සන්නිවේදන විශේෂතා නුවරකලාවියේ හා රුහුණේ ජන වහරට විශේෂිතව මෙහි දී සංසන්දනාත්මකව අධ්‍යයනයට පාත්‍ර කෙරේ.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

භාෂාව සන්නිවේදනයේ මුඛ්‍ය මෙවලමයි. කිසියම් භාෂක සමාජයක සාමාජිකයන් ව්‍යවහාර කරන භාෂාව ඔවුන්ටම ආවේණික ගති ලක්ෂණවලින් සමන්විත වේ. මෙසේ ආවේණික ලක්ෂණ සහිතව භාෂාව ගොඩනැගීම යනු එකී සමාජයේ ජීවත් වන්නා වූ සාමාජිකයන්ගේ අන්‍යතාව ලොවට විදහාපාන එක් කැඩපතකි. එනමින් ගත් කල භාෂාව යනු සන්නිවේදන මෙවලමක් පමණක් නොව සමාජ තත්ව දර්ශකයක් ද වේ.

"භාෂා ප්‍රභේදයන් ප්‍රාදේශීය විවිධත්වයන් හා විවිධ සමාජ විවිධත්වයන් පාදක කොටගෙන ඇති විය හැකි ය. මෙසේ එකම භාෂා සමාජයක ප්‍රාදේශීය වශයෙන් හා සමාජීය වශයෙන් විවිධ ව්‍යවහාර ප්‍රභේදයන් උප භාෂා ලෙස හැඳින්වේ."(පතිරණගේ, 2019, පි.46)

භූගෝලීය මෙන් ම කලාපීයව ද විසිරී පැතිරී සිටින ජන සමාජයේ සාමාජිකයන් අතර විවිධතා ගොඩනැගීමෙහි ලා ඔවුන්ගේ ජීවන රටාව මෙන් ම ව්‍යවහාර කරනු ලබන භාෂාවේ පවත්නා විෂමතා ද හේතු වේ. මෙම භාෂා විවිධත්වය හේතුවෙන් ගොඩනැගෙන කුඩා භාෂක සමාජ මානව සමාජය තුළ අන්‍යාදිමත් කාලයක සිට හඳුනාගත හැකි ය.

"මිනැම රටක ඒ ඒ ප්‍රදේශවල පාරිසරික, භාෂාමය, සංස්කෘතිකමය ආදී වශයෙන් විවිධ විෂමතා ඇත. ඒ ඒ ප්‍රදේශවල භාෂා ව්‍යවහාරය අනුව වචන, අර්ථ, වාක්‍ය සැලැස්ම, ශබ්ද උච්චාරණ ආදිය ද වෙනස්වන අවස්ථා බොහෝ ය. (විජේතුංග, 2012, පි.174)

භාෂා විවිධත්වය කෙරෙහි භූගෝලීය විවිධත්වය මෙන් ම පුද්ගල ආකල්ප ද බලපායි. එය පුද්ගල විවිධත්වය මෙන් ම වෘත්තීය තරාතිරම නිරූපණයෙහි ලා ද වැදගත් සමාජ දර්ශකයක් වේ.

“එකම භාෂා සමාජයක වුව ද විශේෂ භාෂා ප්‍රයෝග ද ව්‍යවහාර ප්‍රභේද ද ඇති විය හැකි ය. එහි ලා භූගෝලීය පරිසරය විවිධ සමාජ ස්තර මෙන් ම පෞද්ගලික ආකල්ප ද බලපායි. මෙය වාග් විද්‍යාත්මක සත්‍යයකි. කිසියම් භාෂා සමාජයක් විශාල ප්‍රදේශයක පැතිරී පවත්නා කල ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර ප්‍රභේද ද සමාජ පන්තිවලට විශේෂ වූ භාෂා ලක්ෂණ ද බසෙහි පිළිබිඹු වීම නොවැළැක්විය හැක්කකි.” (මානවවු, 2006, පි.11)

ලංකාවේ ප්‍රධාන භාෂක සමාජය සිංහල ජන සමාජය යි. මෙකී සිංහල භාෂක සමාජය තුළ උප භාෂා ස්තරායනයක් දැකිය හැකි ය.

“ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනයෙන් වැඩි කොටසක් සිංහල ජනයා වන අතර ඔවුන් ව්‍යවහාර කරනුයේ සිංහල භාෂාවයි. එහෙත් එකී භාෂාව තුළ වුව ද ප්‍රාදේශීය විවිධතා තිබේ. එය වැඩි වශයෙන් ම දක්නට ලැබෙන්නේ උඩරට හා පහතරට ප්‍රදේශවල ය.” (හේරත්, 2006, පි.96)

සිංහල භාෂාව තුළ ද උප ව්‍යවහාර රාශියක් වේ. එහි දී පොදු ව්‍යවහාරය ලෙස සැලකෙන්නේ බස්නාහිර පළාතේ භාෂාව යි.

“සිංහල භාෂාවේ සාමාන්‍ය පොදු ව්‍යවහාරය ලෙස සැලකෙන්නේ බස්නාහිර ප්‍රදේශයට ආවේණික භාෂාව යි. ප්‍රාදේශීය වශයෙන් පමණක් නොව කුල අතර හා පීචිකා වෘත්තීන් අතර ද භාෂා විෂමතා පවතී.” (හේරත්, 2006, පි.96)
භාෂාවෙහි උප භාෂා ප්‍රභේද හඳුනාගත හැක්කේ කථිත ව්‍යවහාරයේ ය. එයට පොදු සම්මතයක් නොමැති හෙයින් ප්‍රදේශයෙන් ප්‍රදේශයට වෙනස් වේ.

“එකම බස් වහරක් ඇතුළත ම වුව ද නොයෙක් හේද ප්‍රභේද දක්නට ලැබෙයි. කට වහර හා ගත් වහර යනු මෙසේ දක්නට ලැබෙන එක් මූලික ප්‍රභේදයකි. කටවහර යනු ඵ්දිනෙදා කතා කරන බහේ දී වහරට ගනු ලබන බස් වහර ය. ගත් වහර යනු පොත පත ලිවීමේ දී භාවිතයට ගනු ලබන බස් වහර ය.” (දිසානායක, 1996, පි.12)

පොදු ජනයා විසින් වහරනු ලබන භාෂාව ජන වහර ලෙස හැඳින්වේ. මෙම ජන වහරේ ද ප්‍රභේද රාශියකි.

“කට වහරේ පවා නොයෙක් ප්‍රභේද ඇත. වියත් වහර හා ජන වහර යනු එවැනි එක් ප්‍රභේදයකි. වියත් වහර යනු උගතුන් විසින් කතා බහේ දී වහරට ගනු ලබන බස් වහර ය. ජන වහර යනු පොදු ජනයා විසින් වහරට ගනු ලබන බස් වහර ය.” (දිසානායක, 1996, පි.13)

ප්‍රදේශීය වශයෙන් භාෂාවේ හඳුනාගත හැකි විවිධත්වය උපභාෂා ලෙස හැඳින්වේ. ලංකාවේද භූගෝලීය විවිධත්වය මත පදනම්ව ගොඩනැගුණු උපභාෂා විවිධත්වයක් දැකගත හැකි ය.

“එකම භාෂා සමාජයක් තුළ ප්‍රාදේශික වශයෙන් සාමාජික වශයෙන් පවත්නා විවිධ ව්‍යවහාර උපභාෂා (Dialects) නමින් හැඳින්වෙයි. විභාෂා හා ප්‍රාදේශික ව්‍යවහාර නමින් හඳුන්වන්නේ ද මෙයම වේ. (ජයසේකර, 1996, පි.14)

වාග් විද්‍යාඥයන් මෙන් ම භාෂා ශාස්ත්‍රඥයන් ද භාෂාවේ පවත්නා මෙකී ව්‍යවහාර විධි පිළිබඳ අධ්‍යයනයන් සිදුකොට තිබේ. එය භාෂාව සම්බන්ධයෙන් වන හැදෑරීම් සඳහා මෙන් ම එහි ස්වභාවය පිළිබඳ විමසා බැලීම සඳහා ද වැදගත් වේ. “කිසියම් භූගෝලීය කරුණක් පදනම් කරගනිමින් වෙන් වෙන්ව පවතින භාෂා සමාජයේ කොටස් තුළ විශේෂ ව්‍යවහාර විධි භාවිතයට පැමිණීම භාෂා ඝනත්වය ලෙස බ්‍රූම්ෆීල්ඩ් ප්‍රකාශ කර ඇත.” (භාෂාව හා සමාජය, 1972, පි.47)

ප්‍රාදේශීය උප භාෂා තුළ ප්‍රාදේශීය අන්‍යතා හඳුනාගත හැකි ය. මේ අන්‍යතා මූලික කොට ගත් ප්‍රාදේශීය භාෂා මගින් භාෂා විවිධත්වයන් වාග් කෝෂය පෝෂණය වීමත් නිරන්තරයෙන් සිදුවන්නකි.

“භාෂාවේ ව්‍යාප්තිය හා සම්බන්ධ තොරතුරු සමූහය ද ප්‍රාදේශික වශයෙන් මෙන් ම සාමාජික වශයෙන් ද විවිධ වෙයි. එබැවින් භාෂාවේ ව්‍යාප්තියට අදාළ තොරතුරු විමර්ශනය කරන වාග්විද්‍යාඥයා මෙම තොරතුරු සම්භාරය ද යම් නිශ්චිත හේතු සාධක උඩ පාලනය කිරීමට කල්පනා කරයි. එක ම අවධියකට අයත් භාෂා සංස්ථිතියෙහි දක්නට ලැබෙන මේ තොරතුරු සාධක තුනක් මත බෙදා වෙන් කළ හැකි ය. මෙසේ බෙදා වෙන් කරනු ලබන එක් එක් කොටස උප භාෂාව යනුවෙන් හැඳින්වෙයි. ඒ ඒ ප්‍රදේශවලට පමණක් සීමා වන සාංස්ථිතික ලක්ෂණ පද්ධතිය ප්‍රාදේශික උපභාෂාව යනුවෙන් ද ඒ ඒ සමාජ කොට්ඨාසවලට පමණක් සීමා වන සාංස්ථිතික ලක්ෂණ පද්ධතිය සාමාජික උපභාෂාව යනුවෙන් ද ඒ ඒ ප්‍රස්තාවලට පමණක් සීමා වන සාංස්ථිතික ලක්ෂණ පද්ධතිය ප්‍රාස්තාවික උපභාෂාව යනුවෙන් ද හැඳින්වෙයි. (දිසානායක, 2005, පි.39)

ප්‍රාදේශීය භාෂා අතරින් බස්නාහිර පළාතේ වහරනු ලබන සිංහලය පොදු භාෂාව ලෙස සලකනු ලැබේ. මෙම උප භාෂාවල උච්චාරණ රටාවේ විවිධතා මෙන් ම එකිනෙකට වෙනස් පද බහුතරයක් විවිධ ප්‍රාදේශීය භාෂාවල දක්නට ලැබේ.

“භාෂාවකට අයත් ප්‍රාදේශික උපභාෂා අතුරෙන් වැඩි ජන සංඛ්‍යාවක් විසින් වහරනු ලබන්නා වූ ද බෙහෝ විට රටක අගනුවර කේන්ද්‍රස්ථානය කොට පැතිර පවතින්නා වූ ද එම භාෂාව භාවිත කරන වැඩි දෙනෙකුට තේරුම්ගත හැක්කා වූ ද උපභාෂාව පොදු උපභාෂාව යනුවෙන් හැඳින්වෙයි.” (දිසානායක, 2005, පි.39)

ලංකාවේ දක්නට ලැබෙන ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර ගණනාවකි. මේ එක් එක් ව්‍යවහාර අතර සමරූපීතා මෙන් ම අසමරූපීතා ද හඳුනාගත හැකි ය.

“ඒ ඒ පළාතට විශේෂ වූ ව්‍යවහාර ප්‍රාදේශික ව්‍යවහාර යන නමින් හැඳින්විය හැකි ය. මේ ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර එකිනෙකින් වෙනස් කොට හැඳින්වීම පිණිස වන්නී සිංහලය, මාතර සිංහලය, උඩරට සිංහලය, හතර කෝරළයේ සිංහලය වැනි නම් භාවිත වෙයි. මේ ප්‍රාදේශික ව්‍යවහාර අතුරින් කොළඹ වටා විහිදුණු බස්නාහිර පළාතේ සිංහලය පොදු සිංහලය වශයෙන් හැඳින්වේ.” (දිසානායක, 2005, පි. 83)

මෙහි දී නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ජන වහර අධ්‍යයනයට බඳුන් වන අතර නුවරකලාවිය නිර්මාණය වී ඇත්තේ නුවර වැව, කලා වැව සහ පදවිය වැව යන වැව්වල නාමයන් නියෝජනය වන පරිදි ය.

“අනුරාධපුර නගරය කේන්ද්‍ර කොටගෙන ඉදිකර තිබෙන විශාල ප්‍රමාණයේ වැව් අතරින් නුවර වැව, කලා වැව සහ පදවිය වැව යන වැව් තුන සංකේතවත් කරමින් නුවරකලාවිය නිර්මාණය වී තිබේ.” (සෙනෙවිරත්න, 2001, පි.49)

නුවරකලාවියේ ද භූගෝලීය පිහිටීම මත පදනම්ව තවත් උප බෙදීම් කිහිපයක් හඳුනාගත හැකි ය. මෙහි දී නුවරකලාවිය සමස්ත ඒකකයක් ලෙස ගෙන අධ්‍යයනයට පාත්‍ර කෙරේ. ඒ අනුව නුවරකලාවියට ආවේණික භාෂා රටාව තුළ හඳුනාගත හැකි සන්නිවේදන විශේෂතා මොනවා ද යන්න මෙහි දී විමසා බලනු ඇත.

“වැව් බැඳි රාජ්‍යේ නමින් හඳුන්වන්නේ අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කය යි. නුවර වැව, කලාවැව හා පදවිය වැව යන වැව් හා ඒ ආශ්‍රිත සෙසු වැව්වලින් පෝෂණය වන බැවින් අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කය හැඳින්වීමට නුවරකලාවිය යන වචනය ද භාවිත වේ. මේ භූමිය නුවරගම් පළාත, කලාගම් පළාත හා හුරුළුගම් පළාත යනුවෙන් කොටස් තුනකට බෙදේ. වෙනත් ප්‍රදේශ සමග සසඳන විට නුවරකලාවියට ආවේණික වූ බස් වහරක් ඇති බව පෙනේ. වෙනත් ප්‍රදේශවල භාවිත වදන් එහි දී ද අසන්නට ලැබෙන නමුත් නුවරකලාවියට ආවේණික වූ වචන රාශියක් ද එහි ජන වහරේ වෙයි. (කහඳගමගේ, 2000, පි.51) නුවරකලාවියේ භාෂාව තුළ රිද්මයානුකූල ස්වභාවයක් දක්නට ලැබේ. එය උච්චාරණ ස්වභාවය අනුව ගොඩනැගෙන්නකි. “නුවරකලාවියේ හෙවත් අපේ වැව් බැඳි රටේ ඇත්තන්ගේ කතා බහ අන් ප්‍රාදේශීය බස් වහරට වෙනස් වුව ද ඇතැම් අවස්ථාවන්හි ඒ ඒ වහර හා සමීපව ඇත. වන්නිහුරු කතාබහේ ඇති සුවිශේෂතා ගැන මහාචාර්ය ජේ. ඩී. දිසානායකයන් ප්‍රකාශ කරන පරිදි ඔවුන්ගේ කතාවේ එක්තරා ලතාවක් ඇත. ඔවුන් කතා බස් කරන විට කටහඩ උස් පහත් කරන ආකාරය අනුව මේ ලතාව උපද්‍රිය. වන්නියේ මිනිස්සු කතා කරන්නේ ඇදලා පැදලා යනුවෙන් ඇතැමුන් කියන්නේ උච්චාරණයෙහි පවත්නා ලක්ෂණ නිසා ය. (මානූෂ, 2001, පි.23)

රුහුණේ භාෂාව තුළ ද අන්‍යන්‍යතා බොහොමයක් හඳුනාගත හැකි ය. ධීවර සංස්කෘතියට මූලිකත්වය දෙමින් ගොඩනැගෙන රුහුණේ ව්‍යවහාරය හා කෘෂිකර්මාන්තයට මූලිකත්වය දෙමින් ගොඩනැගෙන නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය උප භාෂා පැතිකඩ ද්විත්වයකි.

“රුහුණේ ජන බස සෙසු ප්‍රදේශවලට වඩා වෙනස් ස්වරූපයක් ගනී. මෙය සමස්ත දකුණු පළාතට ම පොදු වන බවක් ද පෙනේ.” (ජයතිලක, 2020, පි.28)

ඒ අනුව නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ජන වහරේ පවත්නා සන්නිවේදන විශේෂතා මොනවාද යන්න මෙහිදී විමසීමට බඳුන් කෙරේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙහි දී නුවරකලාවියේ හා රුහුණේ ජන වහර තුළ හඳුනාගත හැකි සම විසමතා පහත නිර්ණායක යටතේ විමසීමට බඳුන් කෙරේ.

- 01. ඥාතීත්වය හැඟවීමට භාවිත පද
- 02. හේන් ගොවිතැන/ කෘෂිකර්මයේ දී හමුවන සතුන්
- 03. සොබාදහම හා සම්බන්ධ පද
- 04. ආහාර සංස්කෘතියට අදාළ යෙදුම්
- 05. පුද්ගලාන්තර සන්නිවේදනය සඳහා භාවිත යෙදුම්වල දක්නට ලැබෙන සම විසමතා

දත්ත විශ්ලේෂණය

වගුව 01: ඥාතිත්වය හැඟවීමට භාවිත පදවල සම විසමතා

පොදු ව්‍යවහාරය/ඥාතිත්වය	නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය	රුහුණේ ව්‍යවහාරය
මම	මෝපිලේ	මං
අපි	වට්ටකේ	අපි
මව	අම්මා, මව්‍යර්	අම්මණ්ඩි
තාත්තා	අප්පා, ජානිස, අච්චි, අපුච්චා	-
අයියා	ඉන්දරක	-
අක්කා	කුන්දර්	-
නංගී	නාමිනී, නගා	-
පුතා	පුත්තරක	-
දියණිය	දෝණි ඩිංග, දෝණිය, නන්දනී	-
බෑණා	බෑයනුකේ	-
ලේලි	කිඩැල්ල	-
මල්ලි	මයිලාන	-
මාමා	කෝසබ්	-
නැන්දා	කාවච්චි	-
ලොකු අයියා	බක්කා	-
පුංචි අයියා	පින්තයියා	-
ලොකු අක්කා	අක්කණ්ඩි	-
ලොකු අම්මා	බක්කම්මා	ලොකු අම්මණ්ඩි
පියාගේ අයියා (ලොකු තාත්තා)	ලොකු අප්පා, ලොකු අච්චි	-
පියාගේ මල්ලි (බාප්පා)	කුඩප්පා, හින් අච්චි	-
පුංචි අම්මා	පුත්ති, පිංචි අම්මා, පින්ති අම්මා	බාලම්මා (මවගේ නැගණිය) පුංචි අම්මා (මවගේ බාල නැගණිය)
සැමියා	වාහේ	-
බිරිය	අච්චි, මායියා, අඹුසිගිත්තී, එතනා, අරකිඩැල්ල	-
දරුවන්	පැටියා, පැංචා	-
මස්සිනා	හුරා, වහප්පා	-
ඇවැස්ස මස්සිනා	දුවප්පා, වහප්පා	-
සීයා	අත්තප්පා	-
කුඩා දැරිය	පොඩොස්සිය	-

වගුව 02: හේන් ගොවිතැනේ දී/ කෘෂිකර්මයේ දී හමුවන සතුන් හැඟවීමට භාවිත පදවල සම විසමතා

පොදු ව්‍යවහාරය	නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය	රුහුණේ ව්‍යවහාරය
වල් අලියා	මහ එකා, උහල්ලා	උසනා, ගජරා, බොට කදා
කුළු හරකා	-	මදයා, පැගිරා
කොටියා	-	මහරැන් කාරයා, පොට්ටනියා
ගෝනා	කන්කුනා	කරකොලයා
මුවා	පොල්ලා	සුබරයා
තලගොයා	මන්දා, ගොයා	විරපොටයා
හාවා	හෝතඹයා	ආප්පයා
හාවාගේ ගැහැණු සතා	-	මට්ටි

වඳුරා	-	ගස්ගෝනා
මයිනා	ගොන්කවඩියා	-
දළ කඩි	දැල්පයෝ	-
විෂ සහිත කුහුඹු වර්ගයක්	බොටයෝ	-
විෂ සහිත කුහුඹු වර්ගයක්	කොරාවෝ	-
වලහා	ගමයා	ගමයා
කබල්ලෑවා	කෙත්තා	-
කුරුල්ලෝ	සකලයෝ	-
හරකා	ගෙරියා, දුයිසා	වස්සා, ගොනා
මී හරකා	අම්බරුවා	මී වස්සා
මී මැස්සෝ	කෙක්කෝ	-
උෟරා	වැටවැරැල්ලා	අළුගෙඩියා
පත්තෑයා	රත්වෑයා	-
මොනරා	-	මෝදරා

වගුව 03: සොබාදහම හා සම්බන්ධ පදවල දක්නට ලැබෙන සම විසමතා

පොදු ව්‍යවහාරය	නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය	රුහුණේ ව්‍යවහාරය
සවස් වේලාව	ගොම්මන් ජාමය, කළුවර පාත්වෙන ජාමය, හිල්මංකර, හැන්දෑ යාමය, හැන්දෑ කොරය	හැන්දෑව, ගොම්මන්
වැහිවලාකුළු	වැහිබිජු	-
වැහි පොදු	වැහි කේදිලි	-
වර්ෂාවේ හඬ හා සිසිලස	වැහි ආනාවට	-
අලි කොටි වලසුන් ඇති හයානක වනාන්තරය	හොලිමූලකලාන	-
වනාන්තරවල හිස	කැලෑ කරටිය	-
දල්ල	ගොබය	-
අඳුර බාගෙන	බකුරුවන් බාගෙන	-
මේරු කැළය	මූකලාන	-
හීන් කැළය	ලන්ද	-
කැත්තෙන් කැපිය හැකි කැළය	අත් දඬුවාව	-
ඉර නැගෙන වෙලාව	දෙවෙනි දවාල	-
පොදු වැස්ස, හිරිකඩ වැස්ස	වැහි නිල්ල	-
අහස ගුගුරුනවා	හග්ගුඩුවා කෑ ගසනවා	-
තද අව්ව	හිනි කුටක අව්ව	-
ගලා යන දිය ඇල්ලක්	දොලක්	-
ලා හිරු එළිය	රඹහ	-
ඉඩෝරය, පෑවිල්ල	ඉඩාල්ල	-
කලක් ඉඩෝරය තිබී වහින වැස්ස	අක් වැස්ස	-
ගණකම් කටු කැලේ	බුටුව	-
වැල් පැටලුනු කැලේ	වැලෑන	-
කැලෑව	අකුල	-
නෙළුම්	තබ්බාර	-
මීලු	දිද්දලි	-
බිමට ඇඳිරි වැටීම	බිංකරුවල	-
මහ දවල්	හිනි මද්දහනේ	හිනි ගහන අව්ව
නියගය	යුගේ	පෑවිල්ල
උදෑසන	උදෑහැනැක්කය	උදේ
ඉර බසිනවා	ඉරගල වැටෙනවා	-
නොනවතින වැස්ස	අනෝරා වැස්ස	-

වගුව 04: ආහාර සංස්කෘතියට අදාළ යෙදුම්වල දක්නට ලැබෙන සම විසමතා

පොදු ව්‍යවහාරය	නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය	රුහුණේ ව්‍යවහාරය
කජු	-	කජුජු
මදය නොහැඳුණු කජු ගෙඩි	-	කජුජු ගෙබිලි

මද හැදුණු කපු	-	කපු නාඹර
නොඉදුණු කපු පුහුලන්	-	කැහි ගැට
දිවුල්	-	ජුල්
ජම්බෝල	-	මහනාරන්, බම්බලෝසි
ගඩුගුඩා	-	මුණපුඩුකිකන්
අනෝදා	-	අනෝනා, අනෝල, මැන්ඩෝරන්
කුරුම්බා	-	වැවර
කොස්	-	හෙල්ලි, හෙරලි
ඉදුණු කොස්	-	වැල, වරකා
වේලාගන් කොස්	-	අටු කොස්
වේලාගන් දෙල්	-	අටු දෙල්
මස් හා මාලු	පිලා පිළිහුඩු	මාලු
වැවේ කුඩා මාලු	කුඩමැස්සෝ	-
කෙසෙල් මුව	වතුමුව	වතුමෝව, වතුමොයිසා
බුලන්විට	පැහිරිය	විට
ආප්ප	කිරි කබලු	ආප්ප
කෝපි වතුර	කලු ගගුල	-
තේ	රතු ගගුල	-
වැව් මාලු	කුරියන්	-
කෙසෙල් කැන්	කෙහෙකන්	වතු කොන, වතු කැනක්
මුකුණුවැන්න	මුකුණැල්ලා	
පැණිපුහුල්, කොමඩු	දියදොස්	පත්තක්කා
කෙකටිය	කොකටිය	-
පැණිපොල්	කොමු	-
අතිරහ	කබලු	-

වගුව 05: පුද්ගලාන්තර සන්නිවේදනය සඳහා භාවිත යෙදුම්වල දක්නට ලැබෙන සම විසමතා

පොදු ව්‍යවහාරය	නුවරකලාවියේ ව්‍යවහාරය	රුහුණේ ව්‍යවහාරය
ඔයා	-	ඔහේ
බොට	-	නුඹට
හැකි	-	ඇහැකි, ඇහැක්, ඇහැක
මොක ද	-	මොට ද මොටෝ
මොනවට ද	-	මක්කටෙයි
අපේ ගෙදර	-	අපේ හ
සකස් කරනවා	-	හැර ගහනවා
යමක් කීම	-	තොල් මතුරනවා
ඔසවාගෙන යාම	-	තඩලාගෙන යාම
පමාවීම	-	නෝංඩිවෙනවා, සුනංගුවෙනවා
පුළුවන් විදිහට	-	ඇහැක් හැටියට
එහෙ මෙහෙ	-	අරහෙට මෙහෙට
ස්වල්පයක්	-	සුවල්ප
විනාශ කරනවා	-	දෙවනත් කරනවා
ලැස්ති වෙනවා	-	ලේස්ති
දරුවකු බලා ගන්නවා	-	පරක් කරනවා
සමහර අවස්ථාවල	-	පංගුවක් වෙලාවට
කිසිම තේරුමක් නැති අදහස් හා කතා	-	මනස්ගාත
අඹනවා	-	එළවනවා
කම්මැලි	-	කම්බිලි
සකස් කරනවා	-	හැර ගහනවා
නිකරුනේ ඇවිදීම	-	රෝන්දේ ගහනවා, රෝන්දේ යනවා
කොහොම ද කොහෙ ද	-	කොයිබෙයි
ගහමරා ගන්නවා	-	ඇණකොටා ගන්නවා
සුද්ද කරනවා	-	අභිනවා
කතා කරනවා	-	දොඩනවා
සතුන් හෝ ළමුන් පාලනය කිරීම	-	ආංබාං කරනවා

මෙම අධ්‍යයනයෙන් අරමුණු කළ පරිදි ප්‍රාදේශීය ජනවහරේ වැදගත්කම ඉහත සඳහන් භාෂාමය යෙදුම් මෙන් ම අවස්ථාවෝචිත සංදර්භයට යටත්ව සැලකිල්ලට ගත් කල පහත දැක්වෙන පරිදි නිශ්චය කළ හැකි ය. ඒ අනුව ප්‍රාදේශීය ජනවහරේ සන්නිවේදන වැදගත්කම වන්නේ බොහෝ දුරට භාවාතිශය උච්චාරණ ස්වරූපයකින් යුක්ත වීමයි. එසේ ම එහි ආමන්ත්‍රණ ස්වරූපය පුද්ගලාන්තර සම්පස්ථ බව හුවා දක්වයි.

මෙම අධ්‍යයනයේ දී අනාවරණය වූ පරිදි පොදු ජනවහරට සාපේක්ෂව නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ භාෂාත්මක යෙදුම් අතර සන්නිවේදන විශේෂතා කිහිපයක් හඳුනාගත හැකි විය. ඒ අනුව පොදුජන වහරේ යෙදුම් ලිඛිත භාෂාවට සම්පස්ථ බවක් දැනවීම, ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාරයේ බොහෝ යෙදුම් පරිසරයේ යථාවත් ලක්ෂණ හා අනුරූපණය වීම සහ පොදු ජනවහරේ විරල වශයෙන් මහප්‍රාණ අක්ෂර භාවිත වුවත් ප්‍රාදේශීය ජනවහරේ මහප්‍රාණ අක්ෂර භාවිතය නොමැති වීම යන ලක්ෂණ දැකගත හැකි විය.

නිගමනය

සිංහල සංස්කෘතිය තුළ ශ්‍රේණි සබඳතා පැවැත්වීම සඳහා වහරන පද බහුලව හඳුනාගත හැකි ය. ශ්‍රේණිත්වය හැඟවීම පිණිස නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ භාවිත යෙදුම් අතර අර්ථයෙන් සමාන වුව ද ව්‍යවහාරයෙන් එකිනෙකට පරස්පර වදන් ද අර්ථයෙන් හා ව්‍යවහාරය යන අංශ ද්විත්වයෙන් ම එකිනෙකට වෙනස් පද ද හඳුනාගත හැකි ය. හේන් ගොවිතැනේ දී/ කෘෂිකර්මාන්තයේ දී හමුවන සතුන් හැඳින්වීමට භාවිත පදවල පොදු ව්‍යවහාරයෙන් ඔබ්බට ගොස් නුවරකලාවියේ සහ රුහුණේ ව්‍යවහාර වන පද ප්‍රාදේශීය අන්‍යන්‍යතාව පිළිබිඹු කරයි. සොබාදහම හා සම්බන්ධ පදවල පොදු ව්‍යවහාරයේ අර්ථය හා නුවරකලාවියේ භාවිත පදවල අර්ථය අතර සමානත්වයක් පෙන්වුම් කෙරේ. ආහාර සංස්කෘතියට අදාළ යෙදුම්වල පොදු ව්‍යවහාරය හා රුහුණේ ව්‍යවහාරය අතර අර්ථමය හා වචනමය වශයෙන් ද ඉතා සමීප ස්වභාවයක් පවතින බව මෙහි දී නිගමනය කළ හැකි ය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ඒකනායක. ආර්. බී., 2005, වැව් බැඳි රටේ වියැකෙන වදන්, කර්තෘ ප්‍රකාශන කහඳගමගේ. පි., 2000, ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර, ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ කහඳගමගේ. පි., 2002, දකුණු පළාතේ කතාබහ, ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ ජයසේකර. ඒ., 1996, වාග් විද්‍යාත්මක ලිපි, සම්භාව්‍ය ප්‍රකාශන ජයතිලක. කේ. බී., 2020, නුවරකලාවියේ ගැමි වහර, සරසවි ප්‍රකාශකයෝ

දිසානායක. ජේ. බී., 1996, සිංහල ජන වහර, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

දිසානායක. ජේ. බී., 2005, භාෂාවක භාවිතය හා විග්‍රහය, ස්ටැම්පර්ඩ් ලේක් ප්‍රකාශන

දිසානායක. ජේ. බී., 2005, මානව භාෂා ප්‍රවේශය, සුමිත ප්‍රකාශනයකි

ධර්මදාස. කේ. එන්. ඩී., 1972, භාෂාව හා සමාජය, සීමාසහිත ලේක්හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට් සමාගම පතිරගේ. ඩී. එම්., 2019, භාෂාව හා නිර්මාණාත්මක සන්නිවේදනය, දර්ශනපති අධ්‍යාපන නාලිකාව මානෘච. කේ. බී., 2001, නුවරකලාවියේ ජන වහර, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

මානවඩු. එස්., 2006, ජන වහරේ වියත් ලකුණු (මාතර පළාත් වහර ඇසුරෙනි), ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

විජේතුංග. එන්, 2012, ප්‍රාදේශීය ජන වහර, කර්තෘ ප්‍රකාශන

සෙනෙවිරත්න. ඒ., 2001, පුරාණ සිංහල වාරි සංස්කෘතිය, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

හේරත්. කේ., 2006, ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජීය හා ප්‍රාදේශීය උපභාෂා, ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ